

Španska romanca

A decorative horizontal border consisting of a series of stylized floral motifs, possibly roses or similar flowers, arranged in a repeating pattern.

BRIGITA COLARIČ

FOTOGRAFIJE: TANJA SCHÄFER - MONTEIRO
LEKTURA: BERNARDA KRAFOGEL

Brigita Colarič

Vrnitev

Vrnila sem se na tvojo obalo,
obalo srca, obalo morja,
da bi bila s teboj v objemu,
da bi živela pesem srca.

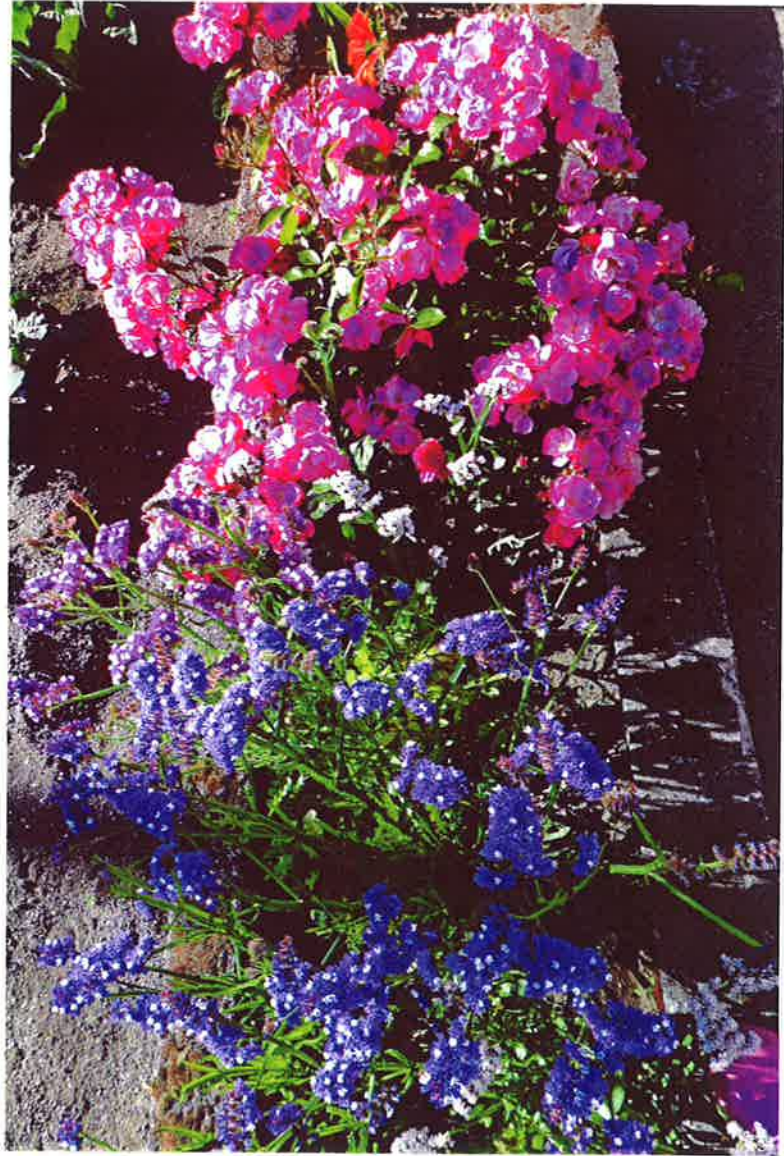
Vrnila sem se na tvojo obalo,
da bi z vetrom se zlila,
da bi sonce pesmi užila,
da bi objela me milina.

Obala vetra in morja,
daj mi moči, da bi obstala,
da v tebi bi zaspala,
o, moja obala, obala srca.

Obala vetra in morja,
tu sem, da bi s teboj zaplesala,
s teboj sem, da bi z ljubeznijo
iskro iskreno prižgala.

Vrnila sem se na tvojo obalo,
da bi pogledala v tvoje oči,
da bi pogledala sonce iskreno
in zaplesala v vetru noči.

Tvoja obala mi daje moči
in mi odganja misli črne,
da vsak dan lahko odplešem
v tihe, tihe noči srebrne.

Klic

Klic noči in tvoje pesmi
mi prinašal je pozdrav,
se dotikal moje misli,
v klicu pesmi, klic dremav.

Se solzile so oči,
ko prinašal si pozdrav,
se topile so noči,
ko stopal si čez plan.

Klic noči in tvoje pesmi
mi je pel in pel pozdrav,
da je sonce zasijalo
in ni dan bil več solzav.

Kje noči so tvojih pesmi,
kje je njih dotik mehak?
Kje neskončna mesečina,
ko zaplavala sem v njej.

Kje je pesem, ki jo ptica
je zapela čez nebo,
ki je pela, govorila,
da bo vedno le lepo.

Klic noči in tvoje pesmi
je pozvanjal v temi,
da beseda neizpeta
bo ostala del noči.

Se solzile so oči,
pela pesem je pozdrav,
da vedela bi, z roko v roki,
dom ptice pevke poiskati.

Prijateljstvo

Za vedno v srcu
rek bo ostal,
odzvanjal v vetru
prijateljstva dan.

Ko rekel si mi,
da sonce neba
bo vedno v tebi
pelo pesem srca.

Pel si pesem srca
in prijateljstva,
odzvanjal je veter
tvojega neba.

V pesmi neba
in prijateljstva
bila je bolečina
za vedno skrita.

Nekoč si pel,
srca gospodar,
pel pesem srca,
prijateljstva.

Da vedno boš vedel,
da pesem poznam,
odzvanja v duši,
v temi in v dan.

Pojem pesem srca
in prijateljstva,
ki odganja nemir
vsega sveta.

Pojem pesem srca,
ki boža mi dlan,
da ostala bi vedno
prijatelja.

Dotik

Dotik srca v pesmi tvoji
mi pomenil je življenje,
tvoje misli tihe, mile,
pomenile hrepenenje.

V pesmi tvoji sta nasmeh
in lepota upanja,
večne miline hotenja,
tvoje pesmi – hrepenenja.

Naj poje pesem miline,
tvoja pesem tihe noči,
tvoja pesem topline,
ko zreš mi v oči.

Slišim pesem tiho, milo,
poje veselo, žalostno,
pozvanja v sivino,
da vse lepo ne bi minilo.

Dotik srca v pesmi tvoji
mi pomeni val moči,
ko pozvanja v sivino,
da ne bi nikdar minilo.

Naj poje pesem miline,
tvoja pesem tihe noči,
tvoja pesem topline,
ko zreš mi v oči.

Balada

Odšla bom daleč proč,
da videla ne bom,
kako trpi dolina,
tvoje misli domovina.

Se bom skrila v temo,
da videla ne bom,
kako visi oblak noči,
ki ga utrgal bo vihar.

Naj dež izpere to Zemljo
in njeno zgodovino,
da videla ne bom,
kako gori, kako ihti.

Naj zdaj pozabim vse gorje,
ki v meni se pretaka,
da verjela bom nekoč,
da prišel boš, dal mi moč.

Odšla bom daleč proč
in objela vso milino,
da vedela bom, ti prišel boš,
izgnal boš bolečino.

Se bom skrila v temo
in izmislila si pesem,
ki bo izbrisala gorje,
iz življenja te Zemljé.

Prišel boš

Prišel boš
in me objel,
čutim v srcu,
da si trpel.

Vem, da si tu!
Le še dotik
mi povedal bo
trpljenja umik.

Nekoč boš pel,
da si prišel,
vedel si in objel,
kar si želel.

Objel milino,
objel vedrino,
vse ljubezni-
iskrenosti.

Prišel boš
in mi velel,
da naj pozabim
sovraštva pekel.

To bom storila:
ne bom dovolila,
da ne bi hotenja,
želje vrnila.

Nekoč boš pel,
da si prišel
ogenj gasit,
vihar umirit.

Objel milino,
objel vedrino,
vse ljubezni-
iskrenosti.

Ne vem kam

Nekoč si pokazal mi pot,
dal roko in dejal,
da želja in hotenj,
ni dovolj nikoli,
da naj kar hodim,
svoje misli vodim.

Hodila sem dalje,
ker si mi dejal,
da večnosti sanje
se odmikajo nazaj,
tja, kjer rodile so
sonca sijaj.

Prehodila sem pot,
le kam sedaj naprej?
Ne upam več v skale gorja,
kjer kri bridka je tekla.

Vse do konca je pot
bridkosti, čeri,
verjamem le-to,
da nekje se nasmeh iskri.

Hodila bom dalje,
nikoli nazaj,
hodila proti veselju,
tvojemu nasmehu
in vedel boš vedno,
da k tvojemu objemu.

Hodila bom dalje,
nikoli nazaj,
vedno v sreči,
da veselje poznam,
le ko bi vedela – KAM?!

Moja misel

Prišla je moja misel
v srce tvoje je dol,
prišla je, da objela
bi razuma bol.

Boli, ko vidiš in ko veš,
da hrepenenje ne miruje,
da preveva te hotenje
in ti ne veš, da lahko greš.

Jaz pa čutim tvojo bol,
zato te moja misel objema,
ker si daleč, daleč proč,
v krempljih, v zverine zroč.

Naj te moja misel boža
in tolaži celo noč,
da boš v krhkem zgodnjem jutru
v milino srca zroč.

Prišla je moja misel
tolažit tvoje biti,
ker ve, da razum boli,
ko čustvo tvoje ihti.

Misel bo solze klicala,
božala utrujene oči,
a le dobra, tiha, vdana
bo veselje tebi dala.

List papirja

Moja pesem poje v duši tihega hotenja,
poje, poje in igra v ljubezni hrepenenja,
le ne ve, kako bi se te dotaknila,
da svoje želje, žalosti bi k tvojim zlila.

List papirja pred menoj je prazen in lahen,
kot edini dar izvablja moje pesmi žar,
ki se izliva, poje, riše, da bi videla ta dan,
te ljubezni, hrepenenja, tihotnega vrvenja.

Samo ta list povedal bo, kar v meni še živi,
pesmi piše, poje, riše, da prinesel bi
pozdrav v daljavo, kjer ti sam odštevaš tihe dni,
naš svet neskončen pa vsak dan vrvi in se vrtil.

Ko sam boš, vzemi list in bral boš, kako ta list ihti,
čutil boš, da v njem neznana bol vse bolj vrvi,
lahen dih ga bo poslal v neskončne, mrzle dni,
a srce bo tvoje vedelo, da nekdo trpi.

Pride dan

Pride dan veselja,
ko vedel zagotovo boš,
da vsa sladkost besede,
namenjena je tebi.

Vsa sladkost besede,
ki skriva isto misel,
isto pesem, isto življenje,
utopila bo bedenje.

Ko zaspala bom v temi,
prišel bo dan iskrivih sanj,
bo prebudil tvoje solze
in uničil trpek sen.

Ko zaspala bom v temi,
prišel bo dan iskrivih sanj,
zagostolele bodo ptice-
pesem, ki jo pojeva midva.

Pride dan veselja,
ki povedal bo,
da prečuta noč vsaka
ni bila zaman.

Vsa sladkost besede
povedala ti bo,
da nekoč utopilo
v ljubezni se bo zlo.

Takrat bo pesem-
oda vseh ljudi,
tistih, ki vedo,
da je le v pesmi - vse lepo.

Ko zaspala bom.....

Naj bo pesem vsem ljudem...

Velika želja me preveva,
da nekoč bi videla,
kako pesem ta iskrena,
nudi toplino dneva.

Velika želja me preveva,
da nikoli naj ne mine
misel vsaka le iskrena,
ki v srcu dozoreva.

Naj bo pesem vsem ljudem,
kot upanje na boljše dni,
naj da moči in potrpljenja,
naj da moči in veselja.

Naj bo pesem vsem ljudem
kot žar strasti in védenja,
da vsak korak v boljši dan,
je našega življenja dar.

V sanjah je samo še pesem
govorila in ihtela,
da ubogi in lačni kruha
užili bi veselja.

Nekoč, ko kruha bo za vse
in vojne bodo vse zbledele,
bo pesem vsem ljudem
pomenila – življenje.

Ko nekoč me boš poljubil...

Nisi odšel sam,
odnesel te je trpek dan,
skril si vse veselje,
ostal je le pozdrav.

Nisi odšel sam,
odnesel te je vihar,
pogoltnil hrepenenje,
da pokazal bi se dan.

Sedaj pa sanjam vsak dan,
da zapihal bo ta veter,
ki prinašal je pozdrav,
v dnevnu združil bo veselje.

Ko nekoč me boš poljubil,
bom vedela, da si spet tu,
naj noč, vihar, visoki val,
ne izbrišejo veselja.

Ko nekoč me boš poljubil,
se stopila bom s temo,
zaplesala k svetlim zvezdam
in pozabila vse težko.

Takrat bom mislila le-to,
da dar življenje je,
ki uresniči tudi naše –
najgloblje upanje.

Zakaj vedno je prihodnost
zibelka teh naših sanj,
naj sedanjost le bo močna
in ne bo ves trud zaman.

Ko nekoč me boš poljubil,
se stopila z vetrom bom,
takrat vse moje želje,
podarila tebi bom.....

Iskra v očeh

V zgodnjem jutru
dremav pogled,
a zaslepila me je
iskra v očeh.

Kaj mi pove
ta iskra v očeh?
Mogoče si sanjal
o najinih nočeh?

V zgodnjem jutru
le dotik,
utopila se bom
v tvojih očeh.

Zaplavala k tebi,
v dušo tvojo,
se privila
v iskrenosti sinjino.

Kaj mi pove
ta iskra v očeh?
Si tudi ti sanjal
o najinih dneh?

Saj ne verjamem,
saj ne vem,
zakaj utapljam se,
izginjam v poteh.

Pove, da, pove mi
ta iskra v očeh,
da tudi ti gledaš
ljubezni pogled.

Pove, da, pove mi
ta iskra v očeh,
da tudi ti utapljaš se...
in da veš !

Mogoče pa ne boš izvedel.....

Mogoče pa ne boš izvedel,
da srce za té g,ori,
ne bom izdala, ker bi se bala,
da ljubezen izgori,
da srce tvoje, preveč te zaboli.

Mogoče pa ne boš izvedel,
ker so ločile se poti,
ker življenje nepredvidljivo
črne slutnje vodi tja,
kjer nesreča je doma.

Ne bom izdala, ker bi se bala,
da te v duši zaskeli,
mogoče je bolje, da te ne ranim,
mogoče veš, da se bojim.

Bojim se, da izgubila bi
te srečne, drage, drage dni,
v katerih domuje duh tvoje,
... tvoje sladkosti in miline.

Mogoče pa ne boš izvedel,
da duša tava v megli,
išče svoje zatočišče,
vsak dan s teboj govori,
da bi odpočila si.

Sreče sen

Vedno sanjala bom tebe
in neskončne sreče dan,
ko spoznavala sem tebe
in trenutek dneva dar.

Nihče mi vzeli ne bo te sanje,
ki objemajo dni, noči,
nihče uničiti ne more,
kar dal si duši ti.

Ne bom povedala nikomur,
da vsak dan sanjam sreče sen,
da nikomur ga ne dam,
z njim izganjam črni dan.

Tako sem srečna, le ko sanjam
sreče najine ta sen,
da nikomur ga ne dam,
z njim potujem skoz' vsakdan.

In tako gre dan za dnem,
v minevanje sveta,
jaz živim, v srcu ihtim,
da sanj ne bi izgubila.

In tako gre dan za dnem,
jaz pa sanjam sreče sen,
ki nekoč mogoče bo
oživel v najinih solzah.

Srce

Srce v ljubezni govori,
da v meni si edini ti,
ko tvoje besede božajo me,
srce odpre se - nevede,
zapoje dolgo pesem
v tople, zlate sanje.

Kar bije v mirni dan
in minevajo minute,
ko v spomin zapišem stih,
srce odpre se-nevede,
pove ti dolgo pesem,
srce bije zanje.

Nekoč boš slišal srca stih
in kipenje sanj k vesolju,
vso lepoto zlatih sanj
podarila bom le morju,
če se iz njih izgubil boš
v meglenu tem obzorju.

Moje upanje

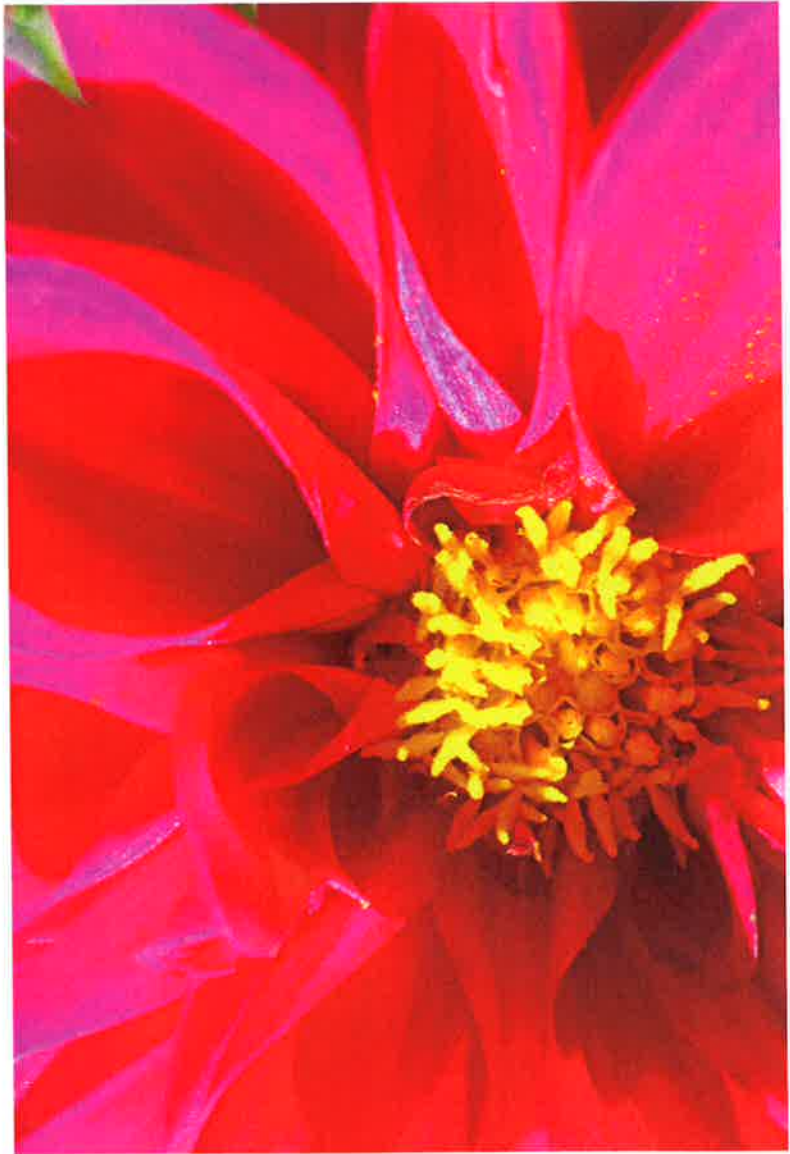
Nekoč si mi dejal,
da me boš objel
s svojo lepo dušo,
mojo k sebi vzel.

Moje upanje živi,
hrepeni in ljubi
vse, kar si
podaril mi ti.

Moje upanje sanja,
v temi živi,
tebi vsak dan
pesem podarja.

Nekoč, ko upanje bo
s tabo se stopilo, igralo
na strune tvojega srca,
bo ptica bela pesem pela.

Bom vedela takrat,
da upanje je dan,
pesem vsake pesmi,
sonca svetlega žar.

Laž

Kam se skrila je resnica
in njena topla roka,
ki dušo boža,
ko iskrena se dotika.

Prišla je laž
in njena mora,
ki sladek sen
v ujetosti ubija.

Naj odhaja laž v daljino,
ko zasiže sonca sij,
naj preplavi in omami,
resnice ogenj nas ožari.

Laž je kriva za krivice,
vendar resničnega ne ubije,
v vsakem dobrega je sen,
zato prišel bo dan resnice.

Takrat bom laž
vrgla med zveri,
da sladek sen
miril bo dni.

Kitare melodija

Tam z neba se sliši glas,
tam na obzorju se dani,
zvok kitare mile joče,
da mi duša dreveni.

Tiho poje milo pesem,
mi o lepoti govori,
o ljubezni, tihi sreči,
da se dan mehak zvedri.

Kitare zvok je melodija,
ki lepoto mi budi,
ko slišim njeno trepetanje,
vsa nesreča izkopni.

Le poj kitare melodija,
naj ne ugasne tvoj sijaj,
moja duša vedno v tebi
bo začutila svoj raj.

Tam z neba se sliši glas
ljubezni, strune melodija,
vsak ton je zame sveti mir,
vsak zvok popolna harmonija.

Njen vzdihljaj in njen sijaj
mi šepeta topline sen,
vedno pesem bo zvenela,
neskončne melodije pela.

Val morja

Nekoč, ko ne bom kam vedela,
bom k obali se podala,
tam razprostrla bom roke
in zgodbe pripovedovala.

Zgodbe o minulih dneh,
o kipenju in trpljenju,
o vseh zmotah in ihtenju,
o neskončnem hrepenenju.

Pesmi te bom morju dala,
da odplavil jih bo val,
jih globoko pokopala,
zaživel bo siv vsakdan.

Pesmi te bom morju dala,
naj jih tebi podari,
saj v globine on pogoltne,
le kar resnično ni.

Pesmi moje bo simfonija
pela valu sinjega morja,
da kar naj za vedno uniči,
če darila ti ne dá.

Sama skoz' vsakdan odhajam,
misleč na divji val morja,
ki bo pesmi te pogoltnil,
če jih tebi v dar ne dá.

V sinjini

Sanjala sem, da se stopila bova s sinjino,
sanjala sem, da se zaljubila bova v vedrino.
Upala sem, da se to kmalu bo zgodilo,
upala sem, da ne bo čez noč minilo.

Sanjala sem, da se stopila bova s sinjino,
sanjala sem, da pozabila bova bolečino.
Upala sem, da se bo za vedno pozabilo,
da se je po samotnih teh poteh hodilo.

Sedaj, v sinjini najine velike sreče,
ko odkrivava skrivnosti veličine večne,
vem, da v življenju bolečine neizbežne
vodijo te misli na valov obrežje.

Da, povedala bo moja misel,
da se stisnila bom k tebi v sinjini,
zaprla oči, počakala grenki konec,
ko temá prekrila bo obzorje.

Sanjala sem, da takrat bom mislila le nate,
sanjala sem, da tema pa iz srca bo pregnana,
vedela bom, če utopim ljubezni grenki konec,
živela bom v življenju, v svoji pesmi le záte.

Simfonija

Iz daljave
tiha melodija zvezdne te noči
poje milo,
ko v tebi skrivajo se svetle misli te,
simfonija
tvojega iskrenega srca namena,
simfonija
tvoje duše tiha pesem le iskrena.

Iz daljave
tiha melodija sonca in morja
poje milo,
da želiš si to, kar želi srce,
simfonija
moje slutnje bede, konca za oba,
simfonija
naj le poje brez besed za naju dva.

Jaz verjamem,
da najlepša pesem konca ne pozna,
jaz verjamem,
ko dan pride, bolečina umreti zna,
simfonija
le lepoto, iskreno čustvo ljubezni obuja,
simfonija,
ko bolečina tihega nasmeha se prebuja.

Simfonija
tvojega neizmernega duha nasmeha,
simfonija
sladke izpete negotovosti, hotenja, greha,
simfonija
nikdar izrečene trpkosti življenja imetja,
simfonija
je darilo mojega - poletja.

Moja sreča

V življenju večne globočine
odmevajo davnine,
trpki svet praznine,
trpki svet divjine.

Svet bi bil le polomija,
če ga radost ne bi krasila,
v trpkem svetu te praznine,
bi se utopile vse modrine.

Ptice pojejo o moji sreči
davne zime,
ko premražene sinice
ščebetale so
o zvoku melodije
- tihe arije.

Nekoč, ko ptice moje
boš ogrel,
bodo pomlad oznanile –
lastovice.
Takrat bo veter pel
najlepše serenade.

Solze ljubezni

Odšel si daleč stran,
kjer veter je doma,
kjer vedno luč gori,
kjer solza ihti.

Odšel si v domek svoj,
ponesel spomine s seboj,
jih grel in objel
s srca svetlo lučjo.

Solze ljubezni pa čakajo me,
da objamejo moje strto srce,
sonce že sveti v jutranji dan,
da midvá bova skupaj, pravi mi žar.

Žar te ljubezni ugasnil ne bo,
zjutraj se bom zbujala z njo,
vedno bo grel me ogenj ljubezni,
vedno bom sanjala s teboj v objemu.

Sreča tiha išče,
sólza ljubezni briše,
kar dal si mi ti
za vedno v dar.

Španska romanca

Najlepša pesem zapela bo zate,
večno veselje vlila bo vate, da
sonce sijalo bo sleherni dan, da
duša plesala bo čez to ravan.

Za daljnim obzorjem in daljnim vesoljem se
pesem razlega, v upanje lega, saj
ti jo že slišiš in misli že boža
ta melodija ljubezni, noči.

Nič ne boli in me
nič ne skeli več, ko
boža me roka in
misel globoka, zdaj
vem, da neskončno trpljenje
poraja življenje, kot
biser se v školjki iskri.

Ljubezni naj pesem
združi veselja in
želje razgreje,
kot veter zaveje ljubezen iskreno,
ljubezen prelepo,
za večno poljub naj
zasanja me.

Najlepša pesem bo pela le zate, ko
veter jo nese v neskončne daljave.
Bo nežnost objela, dušo ogrela,
ob ognju vesolja bo pela.

